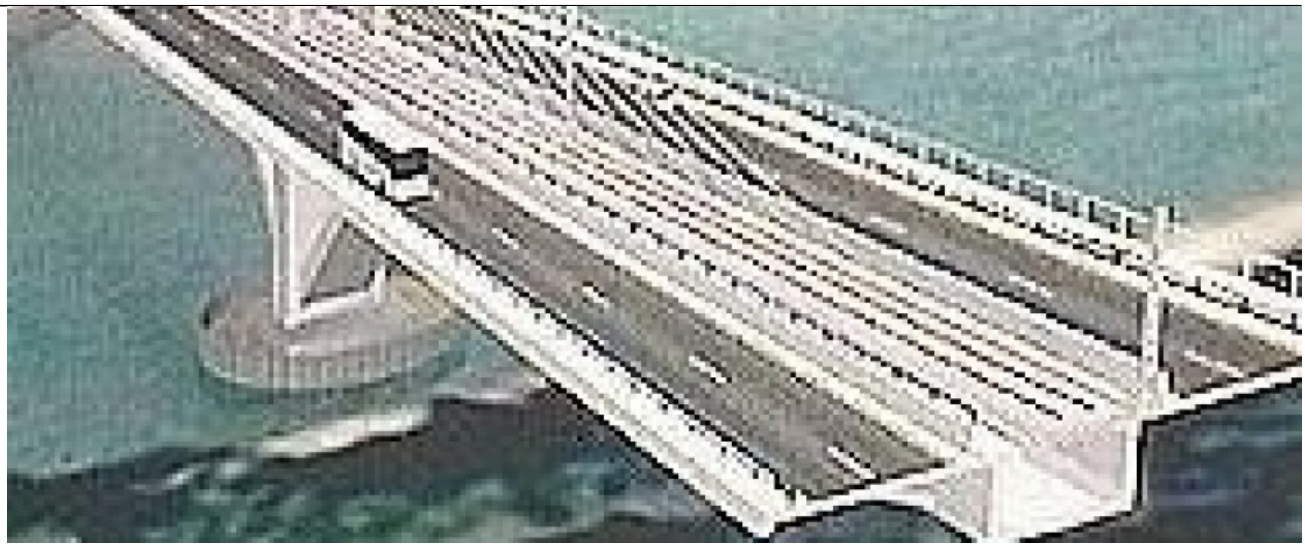

Indiai titkaim – 19 – átkelni a Dunán

2011 január 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Elértük Calafat városát, a Duna partját. 1993. december 14-e volt, reggel. A busz elfáradt, elgémberedett utasaiként arra ébredtünk, hogy fázunk. Ha nem ment a busz, akkor a f?tés sem m?ködött. Kinézve a jégvirágos ablakokon azt láttuk, hogy rengeteg kamion között állunk.

Mostanában olvastam, hogy a Dunán, mely itt már legalább háromszor olyan széles, mint Budapestnél, szóval, hogy a Dunán Calafat és Vidin között 2008-ra hidat terveztek építeni. Nos 1993-ban talán még tervben sem volt ez a híd, komp járt a két part között. Hatalmas komp, felfér rá több tucat kamion, vagy busz, az autók százasával. De mégis várni kell, ha éppen a túlparton jár.
A beszállítás sem két perc, az átkelés a Dunán legalább fél óra, ott is kihajtanak a kocsik, kamionok, beszállnak a román oldalra tartók, jobb esetben is 2-3 óra egy forduló.

Ráadásul határátkel? is van itt, tehát vámvizsgálat, útlevél ellen?rzés. Telik az id?…Emellett a buszunk annyira beékel?dött a kamionok közé, hogy nem is láttuk mennyien vannak még el?ttünk, mikor is kerülünk sorra…

Egy ideig csak szemlél?dtünk, de a szükség nagy úr, így néhányan elindultunk mosdót keresni.

Kedves Olvasó! Képzelj el egy határátkel?t, ahol naponta több ezer kamion megfordul, ugyancsak több ezer autó. Képzeld el, hogy milyen sokan keresik a mosdót. Ráadásul a Balkán kapujában vagyunk. Vagy lehet, hogy a Balkánon?

Mindenesetre a mosdónak nevezett helyiségben szörny? dolgokkal szembesültünk. Az, hogy falfirkák mindenfelé, szinte természetes. Elég egy kell?en elhanyagolt magyar vasútállomás mosdójába beóvakodni (bár az igazán retrók a fából készült budik). Az, hogy a csempét innen-onnan leverték/lelopták, nos, némileg ez is elfogadható volt. De a mocsok…

Azt hittem, valaki módszeresen minden fülkéb?l ellopta a wc-csészét. Ugyanis hiányoztak… Nem úgy a „produktum”… Mert az mindenfelé szétszóródva, a hideg miatt itt-ott megkövesedve, mint megannyi akna. Elég undorító volt…

Kés?bb, már Törökországban (és egészen Indiáig) szembesültünk azzal, hogy a keleti ember mást ért wc alatt, mint mi. Az európaiak leülnek a wc-re. Amely, ha az otthonunkban van, természetes. Másutt, nyilvános helyen meg könnyen összeszedhetünk mindenféle fert?zést…

Az „ázsiai” wc nem más, mint egy lyuk. Gyakorlatilag az a lyuk, melyre mi, európaiak a csészét helyezzük. Elitebb helyen e lyuk porcelánból kialakítva és még a két talpnak is van helye.

A dolgát végz? ember kénytelen leguggolni. Így, mély guggolásban (öntudatlanul is) végrehajt egy ashwini mudrát, azaz a végbélzáró izmokat nyitja, így könnyebben elvégzi a dolgát.

Meg „kellett2 járni Indiát, hogy rájöjjek a calafat-i wc nem azért nézett ki undorítóan, mert nem voltak benne (kvázi ellopták) a wc-csészéket, hanem azért, mert mi, m?velt európaiak nem tudtuk használni a „lyukakat”…

Veszettül hideg volt Calafatban. És rengeteg hó, meg jég. Lassan haladt a sor és bizony órákba tellett, amíg buszunk odaaraszolhatott a Duna partjára. Mivel fáztunk, a buszban üldögéltünk. A kompra egy meredek lejt?n kellett lehajtania a busznak, de nem bírt. Hogyan fogunk átjutni így a Dunán?

A híd épül. A tervek szerint 2011-ben lesz készen…

Nawesh
Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló